

COM ESPEREM LA SALVACIÓ?

ROSER CAMINAL I HOMAR, osb

Avui, tot i tenir uns textos a simple vista fàcils d'entendre, m'he quedat atrapada en una frase: «feliç aquell que no quedarà decebut de mi». Com la pluja tan anhelada, aquesta frase ha provocat en mi un reguitzell de citacions de l'escriptura que la mateixa història de la salvació ha anat suscitant en la recerca-resposta al sentit de la nostra existència.

On és el problema per què Jesús ens digui a cadascú de nosaltres «Feliç aquell que no quedarà decebut de mi?»

Deixo que em ressoni de nou aquesta benaurança i m'obliga a obrir-me i em convida a respondre a la pregunta que Jesús continua fent als seus seguidors: «i vosaltres qui dieu que Soc?» A Moisès, Déu, des de la bardissa estant li digué: «Soc el que Soc [...], he sentit el clam del meu poble...». I em demano: és Jesús el nou Moisès? Isaïes en la primera lectura ens diu «la paga de Déu és aquí, és ell mateix qui us ve a salvar»; i així ho hem cantat en el salm: «El Senyor fa justícia als oprimits, dona pa als qui tenen fam. El Senyor deslliura els presos...». Aquesta és la resposta que rep Joan: mira, allò que has sentit ja s'està donant, «els cecs hi veuen, els invàlids caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els desvalguts senten l'anunci de la bona nova».

Si fos així de senzilla l'acció de Déu, «els sords hi senten, els morts ressusciten, els desvalguts senten l'anunci de la bona nova...», per què Jesús diu «feliç aquell que no quedarà decebut de mi?» potser perquè no podem quedar passius esperant que des de fora i fins des del cel arribi de forma màgica la supressió del dolor, de la injustícia; el cel nou i la terra nova.

I em demano: qui és salvació per a mi?, qui ens obre els ulls, ens aplanava el camí, ens amoreix les ferides? Recordo una frase d'un dominic: «l'altre et salva», això se'ns diu avui: «l'altre és el Déu que ve».

I encara de nou: «Feliç aquell que no quedarà decebut de mi». Per què? És només qüestió d'esperar, d'acollir la seva vinguda? La resposta la va donar Jesús a un mestre de la llei: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb tot el pensament. Aquest manament és el més gran i el primer. El segon li és semblant: Estima els altres com a tu mateix».

Ressona en nosaltres el lema dels escoltes, «Sempre a punt», i a poc a poc tastem que fa més feliç donar que rebre i experimentem que la joia de l'altre és la nostra joia; la seva visió i obertura, la nostra; la seva recuperació, la nostra realització.

Hem passat de l'atenció al clam dels oprimits i alliberar-los, a fer-ho a Déu mateix. Aquest és el misteri de l'Encarnació. Déu es fa present en les persones: «allò que fèieu a un d'aquests a mi m'ho fèieu» i alhora, nosaltres som ara el Déu-amb-nosaltres, manifestació de la Vida per als altres.